

Orbán Viktória

Emlékszel?

Emlékszel, mikor oly sűrűn esett a hó, hogy semmit nem láttunk?
Mikor annyira betört a hideg, hogy csak álltunk a szélben és fáztunk?

Hogy a lelkünkbe olyan boldogság költözött,
Hogy testünk gyönyörű ünneplőbe öltözött.

Emlékszel, mikor átöleltél, s csak hullott ránk a hó?
S én karodba olvadtam, tudva, hogy ott nekem Jó?

Emlékszel, ahogy akkor rád néztem, és mosolyogtam rád?
Az volt a tökéletes pillanat, hogy elkezdődjön valami varázs.

Ahogy álltunk a ragyogó hóesésben, a csontig hatoló hidegben,
Lelkünkben azzal a halhatatlannak tűnő vad szerelemmel,

Azt hittük, hogy ez elég lesz, ha jönnek a sötét fellegek,
De még tavasz sem jött el, s nem virított a kikelet,

Egy nagyon sötét hófelhő ért fölénk egy átkozott viharral,
S mi nem tudtunk dacolni ezzel az égető zivatarral.

Nem tudtunk harcolni a vakító fehér hóeséssel,
De belőlem nem múlt csókodnak a halvány emléke.

Emlékszel, mikor oly sűrűn esett a hó, hogy semmit nem láttunk?
Mikor annyira betört a hideg, hogy csak álltunk a szélben és fáztunk?

Azt teszem el emlékebe, lelkem egyik csücskébe,
Hogy mindig ott legyen, ha esik a hó, s egyedül járom a vidéket.